

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: D. T. D., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění
cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2024, č. j.
OAM-1358/BA-BA01-BA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 26. 11. 2024, č. j. OAM-1358/BA-BA01-BA06-2024 rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2024 je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), protože řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby žalobce přestřel, že opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany především proto, že hodlá v ČR legálně bydlet a pracovat, aby mohl naspořit finanční prostředky na splacení svého dluhu ve vlasti. Náročnost splnění dluhu umocňuje fakt, že oběti lichvářů čelí neúměrným podmínkám. Žalobce dále sdělil, že má důvodný strach a obavy o své zdraví a bezpečnost, jelikož v případě návratu do Vietnamu mu hrozí reálné vážné nebezpečí újmy na zdraví a majetku, což bude mít dopad i na jeho manželku a děti. Žalobce v tomto směru uvedl, že za situace, kdyby mu byl udělen azyl, by si mohl v ČR najít stálé zaměstnání a mohl by tak splnit dluh svým věřitelům, kteří představují pro něj i jeho rodinu skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě nelidského zacházení či dokonce mučení. Žalobce z uvedeného důvodu vyloučil svůj návrat i své rodiny do Vietnamu, neboť není bezpečný. Rovněž v přdestřené důvodu spatřoval splnění podmínky pro aplikaci ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Dále žalobce pokračoval popisem panující situace ve Vietnamu. V této souvislosti zejména vyzdvihl, že ekonomická situace Vietnamu je v současnosti stabilní, s rychlým hospodářským růstem. Stále však existuje ve Vietnamu velká sociální nerovnost a nedostatek sociálního zabezpečení, což v důsledku pro mnoho lidí znamená, že nemají přístup k základním službám, jako je např. zdravotní péče nebo vzdělání. V odlehlých oblastech přetrvává problém nedostatečného přístupu k potravinám. V případě žalobce jsou ekonomické podmínky na území jeho původu tak tíživé, že mu hrozí bezprostřední riziko nedostatku výživy, z čehož plyne ohrožení na samotném životě a zdraví žalobce a osob na něm finančně závislých. Žalobce v popsaném shledal případ zvláštního zřetele hodný pro udělení národního humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, zopakoval svůj azylový příběh. Zejména sdělil, že původně vycestoval legálně za prací do Rumunska, na vyřízení všech povolení a na cestu si zapůjčil peníze. Byl však podveden, a proto se rozhodl utéct do ČR, věděl, že se nemůže vrátit zpět do Vietnamu, protože tam má dluhy a hrozí mu z tohoto důvodu nebezpečí. Dále sdělil, že v případě návratu do Vietnamu mu ze strany vietnamských orgánů nebude poskytnuta adekvátní ochrana a bude vystaven ohrožení zdraví či života. Žalobce měl za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť je pravděpodobné, že by po návratu mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání, jak ze strany státu, tak ze stran věřitelů, kteří by se mohli začít domáhat splacení dluhu svépomocí, a to jak na něm, tak na členech jeho rodiny. Setrváním na území ČR do doby splacení dluhu bude mít žalobce možnost zamezit mafiánským praktikám v zemi původu a umožní se tak jeho bezpečný návrat do vlasti. Závěrem žalobce podotkl, že na území ČR má čistý trestní rejstřík a chová se vzorně. Lze tedy vyloučit i možné nebezpečí z jeho strany vůči bezpečnosti státu nebo veřejnému pořádku. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 12. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. Dle žalovaného námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nepřezkoumatelné. K otázce opakovaných žádostí odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2023, č. j. 4 Azs 166/2023. Žalovaný dále

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dodal, že z konstantní judikatury, například z rozsudku NSS, č.j. 7 Azs 273/2023 z 24. 1. 2024 plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem v žádosti dne 7. 10. 2024 žalovaný konstatoval, že byly uvedeny naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uvedl žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti, tj. dluhy ve vlasti, což žalobce při poskytnutí údajů k jeho žádosti potvrdil. Žalovaný konstatoval, že těmito žadatelem tvrzenými důvody se již meritorně zabýval v rámci správního řízení o první žádosti a neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany, respektive zamítl jeho žádost jako zjevně nedůvodnou (rozhodnutí bylo následně potvrzeno soudy), a žalovaný tudíž neshledal důvod zabývat se těmito skutečnostmi opětovně. Žalovaný dále na základě zjištěných informací o zemi původu žalobce uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby rozhodnutí o jeho předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti také odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2024, č. j. 7 Azs 30/2024 s tím, že pro posuzování opakovaných žádostí existuje konstantní judikatura NSS, přičemž v případě opakovaných žádostí je úkolem soudu pouze přezkoumat, zda žalovaný tuto opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřipustnou a zda ji místo toho neměl znovu věcně posoudit. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Žalovaný setrval na svém, že správně a procesně správným způsobem neshledal důvody pro meritorní posouzení žádosti ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů udělení mezinárodní ochrany a obav z návratu do vlasti. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 21. 5. 2022. Za důvod podání žádosti tehdy označil žalobce to, že náklady na cestu do Rumunska byly velké, hradil je z vypůjčených peněz. Z tohoto důvodu chtěl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

setrvat v ČR pracovat a splatit své dluhy. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 3. 8. 2022, č. j. OAM-86/LE-BA02-HA15-2022 (PM 9. 8. 2022), jímž byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 28. 7. 2023, č. j. 62 Az 16/2022 žalobu zamítl (PM 29. 8. 2023). Proti uvedenému rozsudku podal žadatel kasační stížnost, kterou NSS usnesením ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29 odmítl pro nepřijatelnost (PM 2. 1. 2024). V aktuálně podané žádosti ze dne 7. 10. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že má ve Vietnamu dluhy, rád by v ČR setrval, aby si na jejich splacení vydělal, přičemž potvrdil, že stejné důvody uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
11. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. V té souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
13. V první žádosti ze dne 21. 5. 2022, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany dluhy ve vlasti, kdy podle něj si musel půjčit hodně peněz na vycestování za prací do Rumunska. V ČR chtěl nadále žít, pracovat a vydělávat, aby splatil své dluhy.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 7. 10. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že má ve Vietnamu dluhy. Rád by v ČR setrval, aby si na úhradu dluhů vydělal.
15. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V daném případě žalobce oproti první žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti. Žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany, tj. dluhy ve vlasti. Jelikož žalobce nesplnil již první podmínku, tj. tvrdit nové skutečnosti, bylo zbytečné se zabývat druhou podmínkou [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu], tj. zda nově tvrzené skutečnosti či zjištění svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzení žalobce rovněž ani soud nedospěl k závěru, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravky, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcova tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbývá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

16. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. června 2024, a Informace MZV ČR č.j. 100572-6/2024-MZV/LPTP, Půjčky, úvěry a lichva, ze dne 1. února 2024.), z nichž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic v řízení před žalovaným netvrdil.
17. Žalobce v řízení před správním orgánem svoji aktuální žádost odůvodnil týmiž důvody, které uváděl již v první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné nové skutečnosti, což stvrdil, když na otázku žalovaného potvrdil, že stejné důvody uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V řízení před soudem pak začal tvrdit, že má důvodný strach a obavy o své zdraví a bezpečnost, jelikož v případě návratu do Vietnamu mu hrozí reálné vážné nebezpečí újmy na zdraví a majetku, což bude mít dopad i na jeho manželku a děti, pokud lichvářům nesplatí dluh. Dále žalobce zmínil špatné ekonomické podmínky v zemi původu, kdy především zdůraznil nerovnost a nedostatek sociálního zabezpečení, což v důsledku pro mnoho lidí znamená, že nemají přístup k základním službám, jako je např. zdravotní péče nebo vzdělání, v odlehlých oblastech přetrvává problém nedostatečného přístupu k potravinám. V případě žalobce jsou ekonomické podmínky na území jeho původu tak tíživé, že mu hrozí bezprostřední riziko nedostatku výživy, z čehož plyne ohrožení na samotném životě a zdraví žalobce a osob na něm finančně závislých. Také žalobce tvrdil, že mu nejsou státní orgány Vietnamu schopny v případě návratu poskytnout potřebnou ochranu. Všechna tato tvrzení mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, nicméně tak neučinil. Za toho stavu soud nemůže tato tvrzení hodnotit, neboť ani žalovaný k tomu nedostal příležitost. Z takto tvrzených skutečností rovněž nelze dojít k závěru, že by jimi žalobce poukazoval na jakoukoliv novotu či změnu okolností v zemi původu od doby skončení řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Z tvrzení žalobce spíše vyplývá, že upravit svůj azylový

příběh či jej podrobněji rozvedl. To vše ale až nyní v řízení o žalobě, ačkoliv měl svá tvrzení uvést již v samotné žádosti. Takový postup je nepřipustný.

18. V souvislosti se shora uvedeným soud poznamenává, že žalobci se dne 18. 10. 2024 dostalo velmi podrobného poučení o jeho situaci a následcích souvisejících s odůvodněním jeho žádosti. Z poučení vyplývá, že žalobce byl poučen, co se týká nezbytnosti uvést ve své žádosti veškerá relevantní tvrzení (čl. 57 správního spisu). Tím, že žalobce neuvedl ve své žádosti žádné nové skutečnosti či okolnosti, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby se jej žalovaný na cokoli doptával či jej nechával cokoli doplňovat v rámci pohovoru.
19. Následně se těžiště tvrzení a dokazování pokusil žalobce prostřednictvím žaloby přenést do soudního řízení o žalobě. Avšak jak bylo uvedeno výše, nelze dojít k závěru, že by se svými tvrzeními žalobce snažil tvrdit nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Ba naopak, z tvrzení žalobce vyplývá, že se jedná o jemu dlouhodobě známé skutečnosti, které pouze neuvedl dříve, neboť jím tvrzené potíže souvisejí s již v minulosti tvrzenou obavou z návratu do země původu pro dluhy a neutěšené situace v zemi. Rovněž žalobcem odkazované informace nijak nerozpoukají závěry žalovaného či jím shromážděné informace. Bezpečnostní situace ve Vietnamu nepatří mezi zcela ideální, avšak tato situace je již po dlouhou dobu trvající a ustálená, rozhodně nyní nedošlo ke změně oproti době, kdy podal žalobce svou první žádost o mezinárodní ochranu. Nicméně z předložených informací nelze dojít k závěru, že by se situace v zemi původu žalobce změnila v mezidobí od vydání rozhodnutí o předchozí žádosti do té míry, aby bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hroící vážné újmě. Závěry žalovaného i soudu zcela korespondují i s názorem žalobce zachyceným v protokolu o podání vysvětlení ze dne 2. 10. 2024, tj. 5 dní před podáním žádosti, kde uvedl: „*Nic mi ve Vietnamu nehrozí. Nejsem nijak ohrožen ve Vietnamu. Je to bezpečná země. Z uvedeného soud rovněž dovozuje účelovost jednání žalobce a jeho nevěrohodnost, když po pěti dnech od sepsání protokolu zcela změnil své stanovisko, tak, že z bezproblémového návratu do země původu se stala téměř otázka života a smrti. V žalobě uvedená tvrzení žalobce nejsou v souladu s jeho dosavadními tvrzeními, obzvláště když podaná žádost obsahovala tytéž důvody, jež byly uvedeny v jeho předchozí žádosti.*“
20. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Podle tohoto ustanovení mají členské státy povinnost zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Povinnost úplného a *ex nunc* posouzení v kontextu opakované žádosti o mezinárodní ochranu znamená, že pokud by se teprve v řízení před soudem objevily nové skutečnosti, potenciálně relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel objektivně nemohl uvést dřív, soud má povinnost se jimi zabývat. Uvedenou povinnost ale nelze vykládat tak, že by krajský soud při přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti (slovy směrnice o „následné žádosti“) měl místo žalovaného meritorně posoudit, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tím by nepřipustně nahrazoval rozhodovací činnost žalovaného (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 7/2023-25 ze dne 29. 3. 2023).
21. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 11a odst. 1 zákona o azylu a k žalobcem tvrzeným skutečností nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. ledna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.